

maa jeg indskyde, at hvis man fra Lovgivningsmagtens Side kræver af samtlige Landets Banker — af dem har vi vel henimod et Par Hundrede — og maaske tillige af Sparekasserne, at de skal ligge med for store Kassebeholdinger, saa medfører det, at den cirkulerende Seddelmængde forstørres, og dette kan virke uheldigt paa andre Omraader. Jeg vil ikke hermed have sagt, at jeg har noget som helst imod, tværtimod jeg paaskønner det, at man forsøger at gøre Bankerne saa likvide som muligt for til enhver Tid at kunne imødegaa alle uheldige Eventualiteter.

Saa kommer vi til § 12. Den søger ogsaa ved sine Bestemmelser at modvirke et Forhold, som har været stærkt medvirkende til adskillige af de Banksammenbrud, vi har haft, hvilket specielt gælder de Sammenbrud, vi har haft i Provinsen, af mindre Banker. Paragraffen tager Sigte paa at begrænse Engagementer med den enkelte Kunde. Vi har jo set Eksempler paa, at dette har kunnet komme til at smerte dybt for enkelte Pengeinstitutters Vedkommende. Men paa den anden Side maa vi være opmærksomme paa, at samtidig med, at vi begrænser saavel Smaa-bankernes som de større Bankers Ret til at finansiere en Kunde ud over et vist Beløb i Forhold til Bankens egne Midler, gør man det besværligt for Provinsens smaa Pengeinstitutter, som Bestemmelserne i særlig Grad vil ramme, at efterkomme de naturlige Krav, som kan stilles til dem fra det Opland, hvor de naturligt skulde virke, idet vi ogsaa ude i Provinsen mange Steder har Foretagender, som til visse Tider kan kræve stor Kapital. Jeg skal saaledes nævne vore største Andelsorganisationer, derunder særlig Andelssvineslagterierne, som kan komme i den Situation — jeg kan nævne et bestemt Forhold, som jeg selv har været bekendt med: strenge Vintre, i hvilke Isen lægger til — at skulle bruge uforholdsmæssig mange Midler i Forhold til deres Omsætning, og hvis der da ikke var indsat en Dispensationsbestemmelse for disse Pengeinstitutter i Loven, vilde det være umuligt for dem at overtage Finansieringen af saadanne Foretagender uden at løbe den Risiko at komme i Konflikt med Lovens Bestemmelser. Og heraf vilde der da følge dette, som vi ude i Provinsen i enkelte Tilfælde har betragtet som en Ulykke — det er maaske for stærkt et Udtryk, men vi har i hvert Fald betragtet det som noget uheldigt —, at Storbankerne mere og mere gennem Filialer i Provinsen har draget denne Virksomhed ind til Hovedstaden

under Storbankernes direkte Ledelse. Det har i mange Tilfælde vist sig uheldigt, og hvis man opstiller for skarpe Bestemmelser paa dette Omraade, kan det faa visse uheldige Følger. Det har jeg paatalt ved tidligere Lejligheder, og jeg nævner det igen, skønt jeg maa indrømme, at der er en Paragraf, som tillader den Minister, hvorunder disse Forhold sorterer, at dispensere fra Lovens ret strenge Bestemmelser. Men i øvrigt bifalder jeg, at man i nogen Grad gør, hvad man kan, for at en Bank ikke skal komme ud i alt for uforholdsmæssige Engagementer med en enkelt Kunde, thi er man først ude i et saadant Forhold, har man set Eksempler paa, hvor uhyre svært det er at komme op af det igen, man kommer snarere dybere og dybere ned i det.

§ 13 omhandler i alt væsentligt Bankernes Regnskabsaflæggelse. I denne og de følgende Paragraffer vil man lægge Mærke til, at Banktilsynet hyppigt nævnes. Dette Tilsyn med Bankerne er i nogen Grad analogt med Tilsynet med andre af vore Virksomheder; man har noget lignende paa andre Omraader. I Bankloven af 1919 blev den Bestemmelse indsat, at en Inspektør skal føre et vist Tilsyn med Bankerne. Men jeg tror, man skal være noget varsom med at give et saadant Tilsyn alt for detaillerede Ordre med Hensyn til Kontrollen med Bankerne. Vi skulde have Lov til at gaa ud fra, at Banklederne var Folk med Følelse af det Ansvar, de havde, og med Forstaaelse af de Forhold, som de var kaldet til at administrere, og man bør yderligere kunne forudsætte, at disse Folk enten allerede forud har haft eller i alt Fald under deres Virksomhed som Bankledere efterhaanden har skabt sig et Kendskab til den Kundekreds, som de arbejder med, et Kendskab, som skulde være saa solidt, at en for stærk Indgriben i Ledelsen fra højere Myndigheders Side ikke var paakrævet — den kan ogsaa være farlig. Jeg vil nødig have, man gaar saa vidt, at Banktilsynet bliver en Sovepude i den Forstand, at Ansvaret hos den egentlige Ledelse paa nogen Maade svækkes. Der er bl. a. i § 13 Bestemmelser af en saadan Karakter — den højtærede Erhvervsminister omtalte dem i sin Forelæggelsestale —, at jeg allerede paa nærværende Tidspunkt mener at turde sige, at vi vil have uhyre svært ved at gaa ind paa dem, for ikke at sige noget mere. Jeg sagde, at man skulde være varsom med at gøre Banktilsynet til en Sovepude for de egentlige Bankledere, men jeg vil yderligere tilføje, at hvis man kommer ind paa at føre et for stærkt, et for detailleret og for ind-